

Beste mensen van TAZ.

Ik voel mij enerzijds vereerd om hier te mogen staan . Anderzijds voel ik mij toch een kleine worm tov die 2 reuzen ,deze coniferen ,iconen bedreven in de kunsten van het schrijven.

Daarom dacht ik dat het veilig was om het klein,persoonlijk te houden. Tenslotte ben ik al die jaren hier een beetje verworden tot een stuk levend bewegend decor . Een paar doorleefde Oude rotten in het vak gaven mij 1 gouden raad toen ik voor de eerste keer regisseerde: Pinoy,hou het sober.

Vermijdt kinderen ,vermijdt beesten,vermijdt teveel spelers,teveel figuratie,meng geen professionals met amateurs,en zorg ervoor dat je spelers een dankbare akoestische ruimte krijgen om hun emotionaliteit en hun mooie stemmen kracht bij te zetten. Als slechte leerling deed ik het perfecte omgekeerde,wonderwel gedragen door de kern van TAZ. Ik kreeg van hen de steun om met boerenpaarden en fanfares te werken,met kinderen en kippen.

"Boerepeirden Marijke ,hin problem!!het wilde en tame,wuk moej ein?fanfares!ier,10 namen van cafees met elk zijn fanfare. ik schuimde al die cafe's af ,dronk vele pintjes en kreeg al hun schone verhalen,en fanfaristen.en boerepaarden,de wilde .

En de kippen en de kinderen ,die bracht ik zelf mee vanuit het binnenland... Wat de goeie raad qua akoestiek betreft:We speelden in leegstaande prachtige panden ,Maar met een akoestiek waar zelfs klokken van stemmen na 5 dagen TAZ schuurden als hadden ze op 1 dag 5 pakken groene st michel gesmoord. "yerma vraagt een toefeling",speelden we in de oude loods van de NMBS,voorafgegaan door processies,muzikanten,en Mariabeelden . Terwijl we aan roestige haken hingen,timeden wij ,zangers en spelers,om om het half uur iets luider te zingen of te spreken wanneer de treinen halt hielden en terug vertrokken ,simpelweg omdat ik de geleidelijke donkerte van de avondschemer zo mooi vond met de poorten open. in " soeur sourire " schreeuwde ik op scene,tussen het lawaai van de kippen en de piano van mijn zoon Gilles in, in plaats van 1 keer stilte,wel 20 keer,stilte,die ene dag waarop die lawaaierige motorbendes van Oostende hun jaarlijkse barbecue 4 u vroeger hielden dan afgesproken.

En Uitgerekend die dag kwamen verschillende politici ,gestuurd door de toenmalige zakelijk directeur Stefan Tanghe om met eigen ogen het bewijs te aanschouwen dat dit toch wel een zeer professioneel theaterfestival was die het verdiende om meer subsidies te krijgen. "verrassend repetitieve voorstelling " ,werd er door sommigen uit het publiek na afloop becommentarieerd.

De uitreiking van de prijzen voor jong talent had in 2000 plaats in het cursaal .Steven Heenen vroeg mij met mijn monoloog Bouche B van Almodovar,ik had daar ooit de Velinxprijs mee gewonnen. In mijn monoloog was ik omringd door 7 prachtige dragqueens. Ik had NEE moeten zeggen als ik vernam puur toevallig,dat het kleine zaaltje gewoonweg niet bestond in dat kursaal,en ik op die megagrote scene zou moeten staan blinken. ,een 10 keer grotere scene met 10 keer meer publiek.in een ver verleden Tina Turner,nu Bouche b!!!een monoloogje die ik normaliter voor een 200 mensen speelde,maximum. Bon,micro op mijn pruik geprikt en met hele brede

bewegingen,gesticulerend,kwestie van die hele zaal mee te hebben,en met het optrommelen van alle dragqueens uit het gentse en het oostendse samen ,overleefde ik die strijd,met angstscheten in mijn broek. Gewoon om eventjes een korte duiding te geven ,mensen.

TAZ vindt nieuwe formules uit,alles wat je hebt geleerd kieper je maar best de vuilbak in wil je hier ooit vaste voet in het zand krijgen. In elk geval had ik zoals zovele artiesten ,met TAZ vanaf het prille begin een click. Het was liefde op het eerste gezicht. Maar van mijntwege ,Met uitgesproken egocentrisch achterliggende gedachten. theater en een kroost,een moeilijke evenwichtsoefening.s'avonds weg,in het weekend weg.En dan die lastige ellenlange vakanties .

Wat te doen met al die kinders?Want theatermiddens kan men moeilijk betichten van te vrouwvriendelijk als het om de combinatie moederschap artiest gaat. En dan is er daar ineens,vanuit het niets in 1997 dat kleine lichtpunt in de duisternis. mark Leybaert stampst een zomerfestivalletje uit de Oostendse zandgrond Een soortement tenensletsenfestival aan zee. Wilde, zoekende artiesten Middenin de stad,middenin de oostendenaars en de zonnekloppers vanuit binnen en buitenland,middenin de aangespoelden. ik was zo opgewonden over dit festival. Eindelijk zou ik van al mijn besoignes verlost zijn. Een ideaal pakket all in . Een win win verhaal. Kinderen blij en vrij Moeder vrank en vrolijk zich smijtend in haar passie,babysits op het terrein,zon,zee,water. Er was al jaren geroddel in de coulissen van het theater:ca va om mee te werken,Pinoy,maar je moet er wel haar kinders bijpakken. in TAZ werd er ook geroddeld moeder de gans en haar kroost,maar ik voelde voor de eerste keer betrokkenheid,een bewondering ,een support. Er was Mieke Vanherck die zelf 5 kinderen heeft,de reddende engel toen ik curator was samen met stef kamil Carlens in 2006,en er was luc muyllaert en Tatiana Bonne en boy en Stefan en Jan Ducheyne met hun gouden handen en hun gouden harten. Plots bleek alles te kunnen marcheren.

20 jaar TAZ
20 jaar levens

deze plek groeide met de jaren uit tot een beetje mijn familie. En met de jaren werd die familie groter. Katrien van de catering met haar plastieken zwembadje voor haar dochter achter haar keuken zorgde voor meer en meer eten . Het publiek werd massaler. De hotels zaten proppensvol De peda voor het jong talent overbevolkt.,met alle smeuiige verhalen vandien jaren daarna. En dan kwam daar ook het leopoldspark bij voor de familiestukken en voorleesnamiddzgen. Onontkomelijk sinds Luc vader werd.

Beste mensen, Het taz is gekend omwille van haar uitzonderlijke zorg voor de nieuwe makers,voor al dat jong koppig gedreven talent. Maar hoe is dat ontstaan? Zeer organisch! het was van moetens!!! Al die kinderen die hier noodgedwongen ronddoolden konden niet anders dan zich te bekwamen in de kunsten van de muziek en de dans en het theater. Als ik keek naar collega s was dat van hetzelfde bedje ziek. Al jaren zaten die gasten alleen maar bloemetjes in papier marche te maken op het strand,of schelpjes af te pakken van de kinderen van echte toeristen om wat bij te klussen .maar dat verveelde rap. Ze moesten wat creatiever worden in hun bedrijvigheid. Dus gingen ze om inspiratie op te doen al es kijken door de spleten en hoekskes en kantjes van al dat schoon werk. Allen werden ze door dat rare

uitzonderlijke festival besmet en werden ze artiest. Het was van moeten!!! omdat ze dachten dat die 10 dagen ,dat collectief onderduikadres,dat dit het echte leven was. Taz de perfecte imperfectie. De zoektocht van zoveel nieuw jong talent. een gans jaar door schuimen PJ vérvondel voor muziek en sophie en cie al die scholen af,in Gent in het kask,in brussel het ritz ,in nederland ,in konservatoria ,en daarbuiten, Op zoek naar eigenzinnigheid ,talent met een hoek af,naar kwetsbaarheid. En ok,er is een prijs aan verbonden,maar die prijs gaat niet over de beste zijn,dit is mijns inziens een continueringsstimuleringsprijs met ,en dat is een grote stap, met al concrete plekken overal ter lande en daarbuiten.....

Ik spreek over het concrete en ik denk aan politiek. ik heb nog geen persoonlijke goeiendag gezegd aan de mensen politici. Vorig jaar hebben wij een noodkreet geslagen in de zee en daar een postkaartje van gemaakt en opgestuurd met de groeten uit Oostende. Zijn die massa kaartjes soms op het verkeerde adres aangekomen? Uw adres is toch nog niet veranderd? Want Dit jaar komen we persoonlijk af . Jullie hebben daar goeie locaties voor al die jonge kunstenaars. Daar komen we met zijn allen repeteren. Ook de kleine groepen mag je verwachten die nu op zoek zijn naar een huis ronddolend als een naakte slak. Die kan je ook wel opvangen zeker? T zal nodig zijn. Taz kan veel doen,maar niet zonder jullie.

Dus peters en meters al ter gare ,verenigt u en tast es wat dieper in die broekzak. T zal gvd nodig zijn! Bref,soit,. Ik was gebleven bij de jonge kunstenaars. Hoeveel pareltjes zag ik hier niet overdag ergens in verloren hoekjes,waar je je poten brak om die te vinden. Fc berghman tussen hun grote en stinkende hoop afval in 2009 mijn zoon Arend datzelfde jaar met "Talking about Kevin,"een eenzame danser vechtend met zijn te grote lege ruimte. Ontroerend mooie foto's van de Congolese fotograaf ,Kiripi Katembo,middenin het Leopoldspark,in het kader van Boto Congo. Trixy Whitley in 2007 in het stationsbuffet. Platgelegd door een angine,maar breekbaar sterk als een leeuwin. Ik heb zitten janken van begin tot einde met het duet "parkinson" ,van de italiaanse choreograaf danser en zijn vader die beginnende alzheimer had. Allemaal voorbeelden van imperfecte perfectie. Grensverleggend van wat men geschuurd en ongeschuurd noemt. Ik ben getuige geweest van jamsessies,spontaan ontstaan tussen Bart Maris en een Afrikaanse muzikant die net van het groot podium kwam,hier in het leopoldspark ,tussen het nog jonge drinkende publiek,tussen avond en nacht. Pure magie van het moment . De jonge bende die s' nachts hun dolende zoektocht verderzet in de Lafayette.het beruchte en beroemde cafe die 10 nachten pér jaar overbevolkt is door dat taz gespuis,vermengd met al die andere rare kwieten die Oostende bevolkt. Ensoriaanse,Erik Devoldriaanse figuren van de nacht,dansend in de Langestraat

belgen,;polen,russen,papieren,geen papieren. binnen dat nachtelijk kader wordt alles eventjes illusie. 2 Augustus 1998 heb ik hier voor het eerst gespeeld in TAZ,in het theater " de illusie" Een dag ervoor,de 1 ste augustus ,was ik gelukkig Getrouwd ,nog met mijn handen vol met witte verf. . Tot een uur voor het ja woord nog zitten schilderen aan een afgebroken decorstuk van " een kat op een heet zinkend dak" van Tennessee Williams die a l'improviste als dansvloer werd verbouwd. Wild tuinfeest met de vele collega artiesten en familie . De volgende dag ,Net geringd reden we naar het theater De Illusie,in Oostende "Anna blume hat ein vogel" van Kurt Schwitters met mijn verse man en nog half zatte collega's waaronder de overleden Wim van Gansbeke. We namen gans het theatertje in. Het begin van het locatiegevoel in Oostende. We speelden in alle mogelijke en onmogelijke kleine ruimtes van dat

kleine theater. De zolder lag centimeters dik met overblijfselen van de vliegende ratten. En een paar dagen later " de soldaat facteur en Rachel". En daarachter naar het buffetstation in den dans. Toppunt van romantiek. Het publiek wild enthoesiast. 19 jaar later Twee illusies weg Het theater De Illusie weg,onder geciviliseerd maar toch wel luid protest. Mijn huwelijk weg,onder wat minder geciviliseerd en heel luid protest.

Beste mensen ,ik wil maar zeggen TAZ is voor velen meer dan de dagelijkse adrenalinestoot u toegediend via insulines van gedurfde dromen, nachtmerries,dronken roezen. tAZ staat vooral voor warm,open ,met veel bereidwilligheid en vrijgevigheid.kwetsbaar en verbindend door de rock -en-roll van die vele vrijwilligers,techniekers,catering,publiek,sponsors,communicatie,directie ,journalisten. Het is gewoon een plek ,een bijwijlen stille verademing waar maatschappij en kunst heel evident samenzijn. Zonder de vraag van de relevantie langs uw oren heen te horen suizen. De zee vindt het goed. De mens vindt het goed. Overstijgend aan het etiket kunstenaar of aanschouwer. Het is gewoon 1 pot nat. Hiep hiep hoera. 20 kaarsjes uitblazen,

En mag ik nu nog een kleine wens doen voor de komende 20 jaar? Ik wens Dat er naast het prachtige werk van de Sophies en de Karens en de Mariannes en de Tatjana's ook nog meer Rachida's en Ranna 's en Bibichen en Tourads mogen zijn.

Marijke Pinoy